

Sygn. akt: I 1 C 969/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Piotr Jędrzejewski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Maja Żyrek

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2017 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa P. (...)z siedzibą we W.

przeciwko R. N.

o zapłatę

I. Oddała powództwo.

II. Kosztami procesu obciąża powoda uznając je za uiszczone w całości.

UZASADNIENIE

Powód P. (...) z siedziba we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. N. kwoty 5.130,35 zł wraz z należnymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż powyższe zobowiązanie pozwanego wynika z umowy pożyczki zawartej w dniu 9 czerwca 2001 r. o nr identyfikacyjnym (...) między pozwanym a (...) Bank (...) S.A. na mocy której pozwany uzyskał od tego podmiotu określoną kwotę pieniężną. Przedmiotowa wierzytelność w drodze umowy cesji z dnia 17 kwietnia 2015 r. została przeniesiona na powoda.

/pozew – karty 2-18/

Na rozprawie w dniu 25 października 2017 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa wskazując, że nie potwierdza zawarcie umowy z poprzednikiem prawnym powoda jednakże powód w żaden sposób nie wykazał zasadności roszczenia w zakresie jego wymagalności i wysokości a nadto wskazał, iż z uwagi na upływ czasu wierzytelność już nie istnieje i nie powinna zostać zasądzona.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwanego (...) Bank (...) S.A. łączyła umowa karty kredytowej o nr (...) zawarta w dniu 9 czerwca 2001 r. o bliżej nie znanej treści.

Okoliczność bezsporna

W dniu 17 kwietnia 2015 r. pomiędzy powodem P. (...) z siedzibą we W. a S. A. z siedzibą w P. została zawarta umowa przelewu wierzytelności w załączniku do której wskazano m.in. wierzytelność R. N. w stosunku do S. A..

/dowód : umowa k. 6-10/

Sąd zważył, co następuje:

Ustalenia stanu faktycznego w sprawie Sąd dokonał w oparciu o dowody przedstawione przez strony, w szczególności dokumenty, których autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana, a Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia ich mocy dowodowej, jako że zostały sporządzone poza postępowaniem sądowym i nie dla jego potrzeb.

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie spornym było istnienie między powodem P. (...) z siedzibą we W. a pozwanym R. N. stosunku zobowiązaniowego wynikającego z umowy pożyczki. Wysokość zobowiązania dłużnika miała wynosić 5.130,35 złotych.

W myśl ogólnych zasad na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, zaś na pozwanym obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jego wnioski o oddalenie powództwa. W niniejszej sprawie powód dochodząc zapłaty w/w kwoty powinien wykazać zasadność żądania od pozwanego zapłaty zobowiązania zaciągniętego u innego podmiotu. Zdaniem Sądu to powód jako profesjonalista, od którego wymaga się staranności w wyższym stopniu, powinien ponosić wszelkie konsekwencje związane ze swoją niedokładnością, zaniebdaniem i niekonsekwencją. Mając na uwadze jedną z podstawowych zasad postępowania cywilnego, a mianowicie obowiązku udowadniania faktów i twierdzeń przez stronę wywodzącą z tychże faktów skutki prawne, określoną w dyspozycji art. 6 k.c., Sąd uznał, iż to rzeczą powoda było dążyć do zgromadzenia i przedstawienia Sądowi należytego rodzaju dowodów. Wszelkie zatem zaniechania podejmowania takich działań przez powoda, jego ewentualne zaniebdania i przeoczenia, stanowią zarazem wyraz woli strony powodowej i pociągać muszą za sobą niekorzystne dla niej skutki procesowe.

W toku procesu podejmuje się działania i rozumowania zmierzające do ustalenia stanu faktycznego. Udowodnienie faktów w świetle przepisów prawa cywilnego, zwłaszcza art. 6 k.c. polega na uznaniu przez Sąd za prawdziwe zdania o tym fakcie. Elementem istotnym jest więc wynik operacji myślowej dokonywanej przez sąd, a nie jedynie dowodzenie w znaczeniu formalnym, sprowadza się do przedstawienia dowodów przez stronę. Materiałnoprawny aspekt zagadnienia onus probandi służy do kwalifikacji prawnej negatywnego wyniku postępowania dowodowego, rozumiane jako wskazanie wpływu nieudowodnienia pewnych faktów na wynik procesu. Zgodnie z art. 3 k.p.c. obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy obciąża stronę, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. W związku z powyższym należy uznać, iż wykrycie prawdy przez Sąd ogranicza się w zasadzie do przeprowadzenia dowodów zgłoszonych przez strony. W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności mogących, stosownie do treści art. 227 k.p.c., być przedmiotem dowodu.

Mając na uwadze powyższe należy uznać, iż faktów, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie powinien w zasadzie dowieść powód, ale nawet brak zajęcia stanowiska przez pozwanego nie zwalnia powoda od wykazania sądowi, iż żądanie sformułowane w pozwie istnieje.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Pozwany zaprzeczył wysokości dochodzonego roszczenia co powodowało, iż to na powodzie spoczywał obowiązek wykazania wysokości i wymagalności zarówno roszczenia głównego jak i odsetek. Strona powodowa poza sformułowaniem żądania i załączeniem wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, który ma stanowić rozstrzygający dowód na wysokość i zasadność roszczenia nie przedłożyła dowodów, z których wynikałby charakter stosunku łączącego strony oraz sposób w jaki określono wysokość żądanego zobowiązania. Należy również zwrócić uwagę, iż z załącznika do umowy cesji (k.10 akt) dotyczącego tego zobowiązania wynikają odsetki w kwocie

1.063,04 zł inne niż w wyciągu z ksiąg rachunkowych. Nie został wskazany ani termin wymagalności roszczenia ani sposób obliczania odsetek, ich charakter. Powoduje to iż roszczenie to budzi duże wątpliwości co do wiarygodności. Zasadność wysokości żądanej kwoty oraz jej wymagalność nie została potwierdzona umową jaka miała wiązać strony co umożliwiłoby sądowi ustalenie, iż strony faktycznie łączył stosunek cywilnoprawny.

Przewidziany zasadą ogólną art. 6 k.c. rozkład ciężaru dowodu wywiera oczywisty wpływ na to, kto powinien przedstawić dowody z których wynikała by wysokość i zasadność roszczenia powoda wywodzącego skutki prawne z umowy, której treści nawet nie przedstawił.

Wobec nie wykazania (a nawet wskazania) przez powoda daty wymagalności dochodzonej niniejszym roszczeniem niemożliwie było odniesienie się do zarzutu przedawnienia podniesionego przez pozwanego, gdyż nie można było ustalić daty od której należy liczyć termin przedawnienia wierzytelności.

Z tych względów Sąd oddalił powództwo na mocy art. 6 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 108 k.p.c., obciążając nimi powoda i uznając je za uiszczone w całości.